

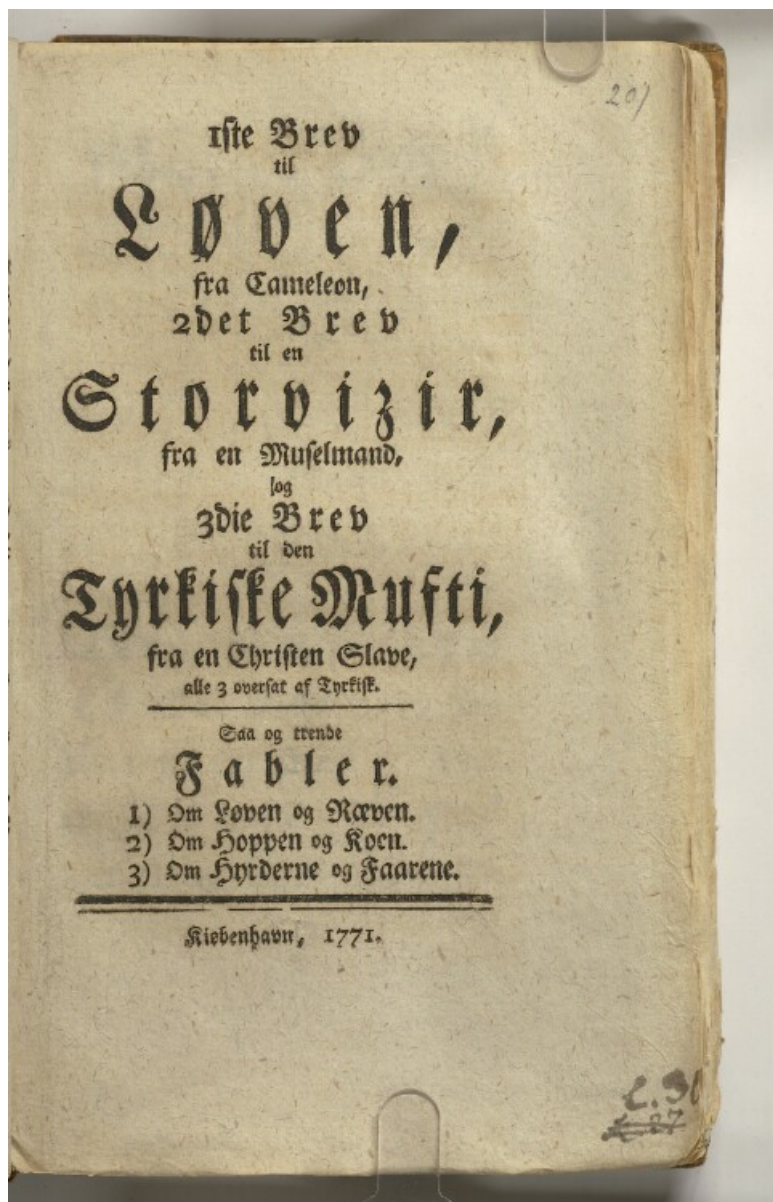
Titel: 1ste Brev til Løven, fra Cameleon, 2det Brev til en Storzvizir, fra en Muselmand, og 3die Brev til den Tyrkiske Mufti, fra en Christen Slave, alle 3 oversat af Tyrkisk. Saa og trende Fabler. 1) Om Løven og Ræven. 2) Om Hoppen og Koen. 3) Om Hyrderne og Faarene.

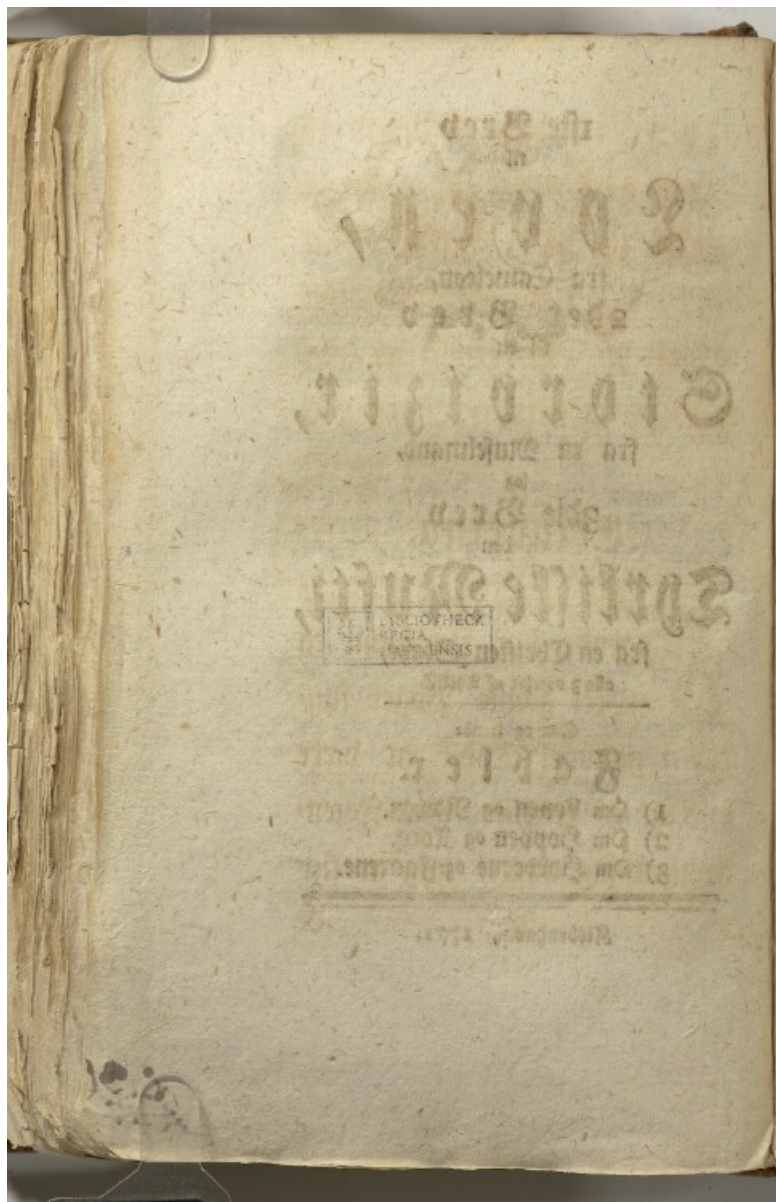
Citation: "1ste Brev til Løven, fra Cameleon, 2det Brev til en Storzvizir, fra en Muselmand, og 3die Brev til den Tyrkiske Mufti, fra en Christen Slave, alle 3 oversat af Tyrkisk. Saa og trende Fabler. 1) Om Løven og Ræven. 2) Om Hoppen og Koen. 3) Om Hyrderne og Faarene.", i *Luxdorphs samling af trykkefriadens skrifter 1770-1773: Række 1 bind 15, ?, 1771, s. 1*. Onlineudgave fra Trykkefriadens Skrifter: https://tekster.kb.dk/catalog/tfs-texts-1_015-shoot-workid1_015_020/facsimile.pdf (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Luxdorphs samling af trykkefriadens skrifter 1770-1773: Række 1 bind 15

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

De adskillige Bøger som
i den gamle Tydske
oversat af Tyrkisk. Ved
Igenemlæsning syntes mig at
finde

Erindring.

Følgende har jeg blant en
Deel gamle Bøger fundet
i gammel Tydske at være
oversat af Tyrkisk. Ved Igenemlæsning
syntes mig at finde

A 2 de

de adskillige gode Tanker deri,
hvorfore jeg igien har oversat
det i Dansk; kan det behage
mine Landsmænd, skal det være
mig en Fornøjelse, og saa er
den paa Oversættelsen anvendte
Møye belønnet.

Printet i København.

Oversetteren.

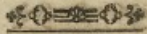
de adskillige gode Tanker deri,
hvorfore jeg igien har oversat
det i Dansk; kan det behage
mine Landsmænd, skal det være
mig en Fornøjelse, og saa er
den paa Oversættelsen anvendte
Møye belønnet.

I. Brev
til
den stormægtigste
Skovens Beherskere!

Det er en Deres Mod, som overgaar
alle Helters; man allene beundrer,
man frygter en blot for Deres
Styrke, og ærer en allene Deres Mægtighed.
Men! Deres Visdom, som giver Modet den
fornødne Sindighed, den Forstand, som bestemmer
Druget af Deres Styrke, den Kierlighed,
som

som aldrig misbruger Magten, gier Dem beundret uden Hylleri, frygter uden Skræk, æret af Fortienester, og tilbedet i Kierlighed. Hytaniens Skove og alle africanske Enge ere ey allene opfyldte med Lovens Berømmelse, men Nattergalen i Tempe synger til dens Ære. Man glemmer Ornen, som for kort Tid opsoingede sig, og imellem nogle Velfortiente fik mange overdrevene Lovsange. Regen og Dampen af andres Blod gier os ey Luftfredsen tyk og ubehagelig, syngte Karterne, og Nattergallerne fortælle hverandre om Natten, at Lovens Regimente gier Skoven lykkelig. Mægtigste Skovens Regenter! De er langt over alle Voxtaler, men man troer dog De tillader alle Dyr at tale til Dem; thi De har selv givet den længe forenskede Frihed, og brækket den Bænk, som gjorde Ærlighed tungbunden, men Dindskab betrygget for de Fornærmedes Klage. Tillad, store Lov! at Dyrene i Skoven sige sine Tanker, og klage sine Mangel. Vel har Loven raadet Bod paa mange Uheld, vel reglerer den selv med den uindskrænkede Ret, som egentlig tilkommer den, og nu see Dyrene, at de have kun en Enevolds Regenter, da de nylig i enhver Elephant og Tiger taalende en Despot

Despot i den Deel af Myndigheden, som enhver havde revet til sig. Vel skionne Dyrene paa, at mange Hindringer ere ryddede af Vejen, hvis Opregneelse vilde blive vidtloftig og unødvendig. Vel prise Dyrene Løven, som viser sig en sparsom Regent, som endog ved sin egen Jufstrenkelse vil spare sine egne og i Lengden, sine undergivne Dyrs, Udgifter.

Eigesaa uhyfsalig, som dumdriftig, burde, og fortienede den at blive, som blot vilde troe, at en et hvert Lovens Anlæg er priseligt, grundigt og retfærdigt; men en Hylter og Uværdig er den, som en taler om de uheldige Følger, det viseste Anlæg kan tilfældigviis bringe med sig.

Mægtigste Skovens Heerskere! alle dine Bestræbelser sigte til Skovens almindelige Lyfsalighed; men da denne Lyfsalighed en strax kan blive virklos, og dens væsentligste Frugter først vil smages i det Tilkommende i mange Dele, saa tillad os at tale om det, som trykker i det Nærværende.

Du veed, ja Du veed selv, mægtigste Løve! at en stor Mangel har hersket i Dine

Sløve, Du stræber just at afværge den, Du
seer Overdaadighed er dens Hovedkilbe, Du vil
stoppe den, og Du begynder paa Dig selv.

Du er den Beundringsværdige, som be-
siddet Styrke nok til at foragte den Glands,
som er Gienfkinnet af Majestæten i det udvortes
og sandfælige. Du vil skinne af dine Egenka-
ber, og skietter ikke at glimre af Din Hof-
pragt.

Men, Mægtigste! tillad de ringere Dyr
at tale: Mon vel Hofpragt kan kaldes Ødsel-
hed, saa længe Pragtens Midler enhentes fra
fremmede Egne? Mon en Hofset er en Hoved-
kilbe, hvorfra mange Aar udflyde til de smaa
arbejdsomme Dyr? Tilstoppes Kilden strax
fortørres Aaerne, og saa vansinægte de Dyr,
som vederqvægedes af dem.

Dette, vor Beherskere! dette er en Aar-
sag til Mangel, og gjør mange Dyr misrofti-
ge; dog Løven vil nok vise dem andre Nærings-
Beye, som herved tabe.

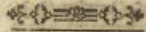
Videre:

Videre: Vi prise Din Retfærdighed, Wiisbed og Omhu, i det Du har affædiget mange Dyr, som vare Dig til større Byrde, end Nytte.

Eftertiden vil blomstre ved Dine herlige Indretninger; men her, hvorvidt den nærværende Tid lider derved, og hvorledes man troer, at dens Mangel nogenledes kunde afhjælpes.

De Dyr, som Din Retviisbed og de allerbilligste Maasager affædiget, beholde tildeels noget, tildeels lidet, tildeels intet til Underholdning.

De, som beholde noget, og tillige af sig selv eye store og anseelige Egenomme i Enge og Skove, de flytte bort fra den Skov, hvor Du residerer, de som beholde lider indfrænke sin Levemaade, (det er billigt), de som beholde intet lide selv Mangel; men de andre virksomme Dyr i Din Residens tabe de Fortienester, som de forhen havde baade af disses og hines Udgifter.

Mægtigste Love! hvorledes skal nu disse Dyr leve, som af de andre smaa Dyr, (hvis Billaar i lang Tid have været ringe), intet kunde fortiene, og tillige miste den Fortieneste de skulle have af de mægtigere Dyr?

Mon det ey skulle være gavnligt for Din Skov, om Du allernaadigst befalede: At de affredigede Elephanter, Tigrer og Løffer, som selv eye anseelige Enge, i det mindste 6 Maaneder af Aaret, skulle opholde sig i Din Residens se? Deres Fortæring og det de lader forarbejde (skiont indskrænket imod forhen) vilde dog bidrage noget til de andre virksomme Dyrs Næring, ligeledes burde de, som af Loven endnu underholdes, bestandig leve i Din Residens, og der fortære den dem tillagde Underholdning, eller i Mangel deraf miste den.

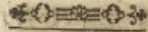
Keiserdigste Beherskere! vi vide meget vel, at intet Saar kan leges uden Svie; vi kysse Stovet af Dine Fodspor, fordi Du med saa megen Kierlighed og Viisdom vaager for os, men vi fortælle Dig tillige de Mangler, som trykke os, og ere forsikrede om, at Du i mueligste Maader forebygger dem.

Mangel

Mangel paa Nærings Bøye gior, at mange Dyr hælde med Hovedet, i en Tid, da Du saa naadig stræber, ey allene at befordre vor væsentlige Lyfsalighed, men tillige under os alle de muelige Fornøielse, som burde giere alle Ting til Liv og Lyst i Din Skov, og virkelig gjorde det, hvis ey Mangel paa Nærings Bøye og Fortienester oprykkede en sæl Skye for mange Ansigtter, som forhinder at bestue og møtte sig i Betragtningen af den Lyfsalighed, hvormed Du i en viis Regiering stræber at overgøde enhver.

Vi vide, vi tilstaae, vi betiende, at Skjæden er ey Din. Vi see, at al Din Ferstand og Styrke er fornøden til at bestride de Uorden, afværge de Uheld, og oprette de Fejler, som en lang formaals Tid har indført, og Tidens Længde haver bestyrket.

Men da vi tillige see, at Du er den Heit, som har dræbt Fordommenes, Egenraadigheds og Vanens Hydrer, saa troe vi, at alle Ting ere muelige for Din uovervindelige Styrke: thi aabenbare vi vor Nød for Dig, og allerunderdanigst bede i Naade at tænke paa Dine virksomme

somme Dyr, hvis Nærings Veye daglig
formindskes.

Uforlignelige Løve! hvor vil ey Esterti-
den beundre Dig, naar man i Skovens Krø-
niker skal læse, at under Din Regjering var
Ehlsaligheden paa den høieste Spids, og som
et mægtigt Beviis derpaa, indtrykket dette:
Dyrenes Fortrolighed til Løven var
saa stor, at de frimodigen torde klage
over sine formeente Mangeler; thi de
vidste, at Løven elskede dem, og naar
man ønskede Fordelse, behøvede man ey
meere, end at lade sine Ønsker komme
for Løvens Ørne, thi saa vare de strax
opfyldte, naar allene Muelighed og
Billighed var deres Grund.

O! et herligt Beviis, et Beviis, som
med gyldene Bogstaver bør præntes i Skovens
Kranike. Saaledes regierer den Vise, saale-
des elskes den Kierlige, og saadan en Regent er
Løven.

J allerdybeste Underdanighed
d. 21 Decem. 1693.
af
Camelcon.

2. Brev
til
den tyrkiske
Storvizir.

Din Glæde blive som Solens, og Din Herlighed langt overgaae Maanens, Dine Fied lugte af Muscus og Ambra, og vor Prophetes Naade komme Dig tilforn! Jeg har hørt, at vor store Sultan har indsat Dig til sin Storvizir. Du er betroet et vigtigt Embede, Fortrædeligheds Lidster groe oppigst paa Herens Bane, og Høyhed optaarner Nøyer, ligesom Solen oprækker Dug.

Tillad Din ringeste Slave at kysse Støvet for Dine Fødder, og at lykønske til Din ny Værdighed.

Du har altid beæret mig med Din Førelighed, og gjort Din ringeste Slave tillidsfuld; tillad derfor, at jeg fremsætter Dig nogle ringe

ringe Regler, som Din egen Wiisdom veed langt bedre, men Din Eftertanke ey vil forternes ved at høre, og som ved Din Forbedring først ville faae en retskaffen Glands.

Intet er betydeligere, men tillige vanskeligere, end at være Monarkens Raadgiivere.

Et heelt Folkes Lyksalighed hænger af en Førstes Nis; men veer Folket, naar han nikker ad den Hieve Side, og vinker af den urette Kant.

Sparfommelighed er en Grundsetning i Statskunsten, men den kan tillige anvendes urettelig. Ville vi allene flæde os i Persiens Stille, da berige vi vore Naboer, og ere adskle Daarer; men ville vi spare paa Ottomanniens egne Producter, og udhungre Constantinopels Kunstiere og Arbejdere, da dræbe vi vore egne Medborgere, for at udeve en Sparfommelighed, der er ligesaa skadelig for Virksomhed og Circulationen af Velstand, som idel Stille er for Rusien; thi denne forårsager Fortraadnelse, og hine en politisk Soveshge, men hvo som sover idelig feler Armod, men den Harvaagne
og

og Arbejdsomme ernærer sig. I Mad og
Drille er Overdaadighed skadelig og strafvæ-
dig; thi den rige og vellystige Ødere fortærer i
et Maaltid, hvad 10 Fattige kunde leve af i
mange Dage, og hans Ødselhed er just deri
skadelig, at han fordøyer det, som den Fattige
ey kan miste, nemlig Godevatene, og deres
umaadelige Fortæring volder, at den Fattige
maa kiebe dem dyrt.

Derimod naar den Rige vil være ødsel i
Klæder er det ingen Skade, lad hans Turban
koste 10000 og hans Kiørtel 100000 Zechiner,
naar begge ere giorte i Landet, og af Landets
Løye; saa, i Fald han med sin Overdaadighed
ødseløgger sig selv, ernærer han dog Sine ar-
bejdsomme Medborgerer, hvis Hænder hans
Overdaadighed sætter i Bevægelse, og hvis
Fortienester giver dem igien Evner at betale no-
get af andre Medborgeres Skid.

Den er en voldsom Løge, som ey forsøger
alle muelige Midler sørend han affkierer et Lem,
og den er ingen retskaffen Statsmand, som
strax raader til Haardhed, Mildhed er som en
vederqvægende Regn, den opelstter efterhaanden,
men

men Haardhed er en Stobregn, som nedslaer med et.

En heel Stat er i det store, hvad en Familie er i det smaa, utro Tienere bør afstraffes, og utro Embedsmænd afflaffes, men trofaste Tienere nyde Naadebrød, naar man ey meere kan bruge dem.

Uforligneligste Storvizir! sig til vor allernaadigste Sultan, at han borttager deres Monopolier, som brygge Sorbeter i Constantinopel; thi hvorfors skal de foreskrive en heel Stad Love, maa ey enhver have Frihed at vælge hvor han vil, det han kober for sine Penge, og hvi skal enhver Muselmands Tunge være en Slave af deres Drik?

Beed Sultanen befale sine Cadis, at de have Omforg for at Jødevarene ey meere skal blive saa kostbare.

Fortæl vor Sultan, at den store Musii er en Hylere, han hader og forfølger enhver, som ey hver Dag besøger Mosqueerne, og raaber hundrede gange Abdalah om Dagen; men hans
Forfal-

Forsælgelse er som oftest ikke for vor Prophetes
Hæder, men for at møtte sin verdlige Hensigt.
Constantinopel kunde bejtaae uden nogen Musti,
thi han mænger sig for meget i det Verdlige.

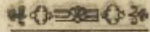
Vore Haqvirs ere doyne, og vore een-
nyede Calendere skalkagtige.

Vore Emirs ere tildeels for mægtige, og
der findes vel den, som sidder inde med Stor-
sultansens Skat.

Mægtige Jhrste! Du veed vi har for
nærværende Tid en Sultan, hvis Rige i For-
stand og Omhyggelighed aldrig har siddet paa
den ottomanniske Stoel, Du veed hans Skarps-
sindighed er saa stor, at den igiennemtrænger
alle Ting endog i Gyeblikker, raad derfor alle
dem, som ere i det store Divan, at de neye
overveie alt hvad de forestille, og ey af Ubetænks-
somhed lade sig forlede til at bifalde et udvortes
Ekin. Lovet være vor store Prophete, som
har givet vor Sultan den Wiisdom, og bestaaet
hans Divan med Redelighed.

B

Naadig

Naadigste Herre! Du fortørnes ikke over
Din ringe Slaves Ord, værdiges at estertænke
dem, og troe, at Oprigtighed er deres
Moder!

Vedbliv at udøve den Forstand, som er
Dig medfødt, og sølg de gode Egenskaber, som
ere i Din Lod; hør nye Sultanens Underda-
nere, og vær trolig deres Folk, hold ey med
den Magtigere, og foragt ey den Ringere,
tænk heller, at Magten har meest Venlighed til
at fornærme, og Uselhed maa oftest taale.

Saaledes skal Du blive den berømmelig-
ste Vizir hos den hyperligste Sultan, og hele
Verden skal, næst efter vor Sultan, beundre
og berømme Dig; den Berømmelse skal blive
varig, række høiere end Stierne, og være
meere nudømmelig end Havet.

Besignet være vor Sultan! alle
Muselmand bede got for ham, og deres Ben-
ner ere kraftigere, end alle Mustis Be-
signelser.

Jeg

Jeg lykønsker Dig usforknelige store
Dyde! Din Lykke gaac videre, end fra
Solens Dpgang til dens Nedgang. Vor
Prophetes Betsignelse vare over Dig.

Ibrahim;
Muselmand.

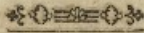
3. Brev

til den

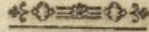
tyrkiske Musti.

Du herskede over mig, ikke som et Menneske, men som den vredste Barbar, den gang Skiebnen havde gjort mig til din Slave, og blant Slaver var jeg den ulykkeligste, just fordi jeg var falden i din Lod. Jeg laster dig ikke fordi du vilde henvende mig til din falske Prophete, men fordi du begiegnede mig med Daand og Fængsel, da jeg en vilde erkende en Religion, som du selv hver Dag vanædede. Nederdrægtigste Hyltere! forbyder en din Meoran at drikke Wiin, men var du en hver Dag drukken? laae du en hver Middag paa din Sofa, for at udsove den Ruus du om Formiddagen havde drukket i Brændeviin, og maatte du en hver Aften med kielende Sorbetter dæmpe den Hede, som den oversfødige Wiin ved dine Aftens Maaltider havde forvoldet i Blodet?

3

I Fastedagene, da din Alcoran paabyder Afhol-
denhed og Faste, levede du da ikke ligesaa ny-
pig og vellystlig inden dine Dørre, som den
laadeste Muselman i Bairams Feste? drev
du en daglig Mager med dine Penge, og vare
en Jøderne dine Gierigheds Redskaber? naar
Jøderne nyfedes over en fattig Muselman, og
bad dig have Taalmodighed, da fnyfede du af
Brede, og tvang dem imod deres Villie at
tage den sidste Skier? maatte ikke ofte een og
anden Jøde hen til Eadis, som var angivet for
Mager; men vare en Penge dine, og gif en
Henterne i din Pung? svede du ikke saaledes
hemmelig det, som du lastede aabenbare, og
bespottede du en ved dit Levnet den Religion du
bekendte med din Mund, og dog vilde du
Tyran tvinge mig til at antage en Religion,
hvis Grundsaetninger du en selv troede; thi det
var umueligt du kunde handle saaledes, i Fald
dit Hierte troede hvad din Mund bekendte.
Banvittige Hykler! din falske Prophete bedra-
ger ingen opklaret Fornuft, og allerminst kan
saadan en Apostel, som du, tilvende ham Til-
hængere. Navn mig een Last i nogen Reli-
gion affhyelig, uden du begaaer den! Druk-
kenfab, Gierighed, Hovmodighed, Fraadseri,
B 3 Bel-

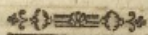
Welsst, Hængierighed og Besagtighed ere dine
Etiadefynder; ere de ustraffelige efter din Alce-
ran, da behold din Troe for dig selv; men ere
de forbudne, da skam dig, at du, som en Yp-
perstepræst, en lever efter Budene i en Reli-
gion, som du vil paatvinge andre, og for hvis
skyld du forfølger andre, ja for hvis skyld du
bagtaler din egen Herre og Sultan, da en
forstilt Nidkerhed maa tiene til et Skul for
dine verslige Hensigter, da det ingenlunde er
din Troes Ære, men din Hovmodigheds og
Myndigheds Orm, som nager dig.

Læg denne Erindring, og læs den med
Eftertanke. Jeg veed nok du læser dine vig-
tigste Breve, og overlægger dine betydeligste
Forretninger i dit Serail; men glem en at
fortælle din Hovmesterinde, din elskelige Di-
narzade, at den, som skriver dig dette Brev
i sin Frihed, beloe dig som en Træl, og midt i
sine Slavelænker ansaae sig langt friere, end du,
som er alle Eidenstavers nedrigste Slave.

Don Juan de Alphonso,
en Christen Slave.

I. Fabel
om
Løben og Ræven.

En Løve, som var ganske ung,
Engang blant Dyrene regierede,
Regierings Byrden vel er tung,
Men Klogskab vores Løve lærte,
At lette den i mange Ting:
Thi den, som har Fornustens Gaver,
Gjør eene meer, end tusend Slaver,
Som trælle blindt i Statens Ring.

Vor Love mynstret alle Dyr,
Men fandt en Hoben ubequemme;
Thi naar en Rigsraad er en Tyr,
Og Væler har i Raadet Stemme,
Naar Uloene er Vrighed,
Og Bierne, Tigre dem beskytte,
Hvad mon da Faarets Brægen nytte,
Og lever Lammet da med Fred?

Vor Love i sit Rige saae
Kameleerne for mange vare;
Men Kævene var alt for saae,
Og Hestene en utalt Skare,
Den tænkte saa: Hvo dner mest,
Hvo kan mit Rige heyligst gavne,
Hvem kan jeg minst i Riget savne,
En Kæv, Kamelet, eller Hest?
Kamelet

Kamelet meget slæbe fand,
En Hest har baade Mod og Kræfter,
En Kæv har Snedighed, Forstand;
Den tænkte Sagen noye efter,
Og endelig beslutter saa:
Hvad Kæven kan med List opdage,
Deraf skal Hesten noget drage,
Kamelet lægges Kæven paa.

Hun saae den lille Kæv var klog,
Men intet blev til Ophold vækket,
Hun saae at Veslet var et Drog,
Men blev af Levens Bytte spækket.
Sligt Leven Eftertanke gav,
En Flok med Ulve blev affædet,
Som tusend Aar har aarlig ædet,
Nu blev kun tyve brugt deraf.

Som Leven gav til Underhold,
For fire Kæve hun opleder,
De aarlig fik sin visse Sold,
Men komme aldrig i Embeder,
En Hiern, som Levens Kanxler var,
Sig engang Frihed tog at spørge:
Hvi hun de Kæve vil forsørge,
Som ingen Embeds Hvrde bar?

Jo, sagde Leven, det er sandt,
En ledig Kæv gier ofte meere,
End en belasset Elephant,
End tyve Hseler og flere;
Thi just fordi Embeders Tal,
Og deres Len mit Rige franke,
Maa jeg og Kævene udtænke,
Hvortil I bruges, og hvormed I fødes skal.

2. Fabel
om
Hoppen og Koen.

En Hoppe modig, stolt og yrinsk,
Meer hidtig, end en Spradebasse,
Som er sin utroe Eloris fiendsk,
Dg en Medbeyler vil oppasse,
Løb engang giennem Marken hen,
Der gif en Koe, og Græstet gnaver,
Med oprakt Hoved Hoppen traver,
Dg Sadel, Bidsel laae paa den.

Det

Det Nideten var meget smukt,
Thi det en Adelsmand tilhørte,
Og blev til Stads allene brugt,
En Top i Vandens Hoppen førte,
Hun nærmed den ensfoldig Koe,
Som ikkun agted Hoppen Føye,
Men vedblev længe ganske nye
Paa det forgyldte Løn at gloe.

Sig Hoppen brøstet, som en Løs,
Der i sin fulde Puds spadserer,
Der blir beundret af hoer Kios,
Forsøgt af pudrede smaa Herrer;
Hun sagde: Lille Moer! jeg seer,
At du min Dørlighed betragter;
Ja, sorte Koen: Vor Forpagter
En nær saa pyntet, som du er.

Men

Men en Ting kan jeg en forstaae,
Det seer jeg en paa nogen anden,
Hvorfore har man sat dig paa
Det blanke Horn, du bær i Panden?
Det troer jeg nok, var Hoppens Svær:
Du seer en andre, saadant fører:
Ihi det kun Adelen tilhører,
Og er en Horn, men Top, jeg har.

[Faint, illegible text]

Koen:

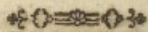
Du er saa seer og trivelig,
Du sikkert haver gode Dage.

[Faint, illegible text]

Hoppen:

Ja vist, du skulle enkke dig
Det Foder, jeg en giber smage.

Koen:

Koen :

Men malkes du saa stærkt, som jeg?

Hoppen :

Hvad Snaak? jeg aldrig malket bliver,

Kun Faar og Kior har Malke=Vær,

Men ey en Adelig, som jeg.

Koen :

Hvad gier du vel til Tieneste

For Høe og Havre, som du æder?

Hvad? svarte Hoppen: Nedrige,

Spørg aldrig om de Stores Sæder:

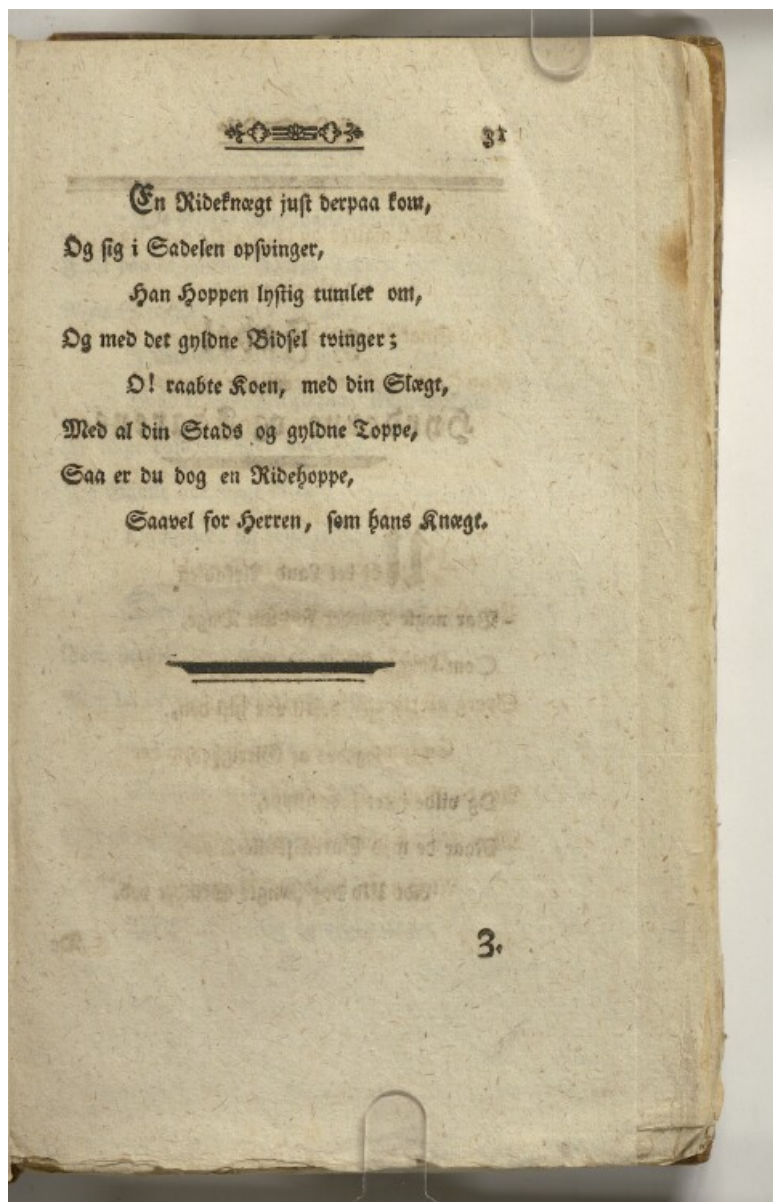
En lumpen Koe, som du, den bør

At yde Mælk, og Halve bære,

Men ikke saa dumdriftig være,

At spørge, hvad vi Store gier.

En

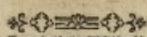

3. Fabel
Hyrderne og Saarene.

Udi det Land Arkadien
Var nogle Hyrder fordum Dage,
Som brugte sine Faar at rage,
Aarsagen dertil var just den,
De plagedes af Gierighed,
Og vilde intet lade glippe,
Naar de med Saren skulle klippe,
Lidt Uld dog hængte Skindet ved.

De

De brugte dette mangē Aar,
Først paa de varme Aarets Tider,
Men Gierighed tilbredt omsider,
I Vinteren at rage Faar,
Hvad skeer? den strenge Vinters Kuld
De unge Lam og Faar bortriver,
De Gamle alle svage bliver,
Og mistede sin beste Uld.

De lumpne Hyrders Gierighed
Blev herved større og en mindre;
Men da de saae de kunde hindre
Sin Egennyttighed derved,
Saa lode de det hele Aar
Sin ganske Hiord uklippet være,
Hvorfor? jo intet var at skiere,
Ihi Hiorden svag og nogen gaaer.

E

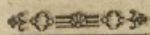
De

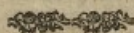
De passede og flittig paa
Hvert Gierde og hvert Led at lukke,
At ikke andres Giedebukke
I deres Græsgang skulle gaae,
De lode Faarene i Koe,
De gienste sine Røgekniver,
De smurte deres omme Yver,
Just fordi Ullden skulle groe.

Den stakkels Flok blev haabefuld,
Og sagde: Hyrderne ey mere
Vil klippe, mindre os barbere,
Om vi endnu engang faae Uld;
O! sagde Bøderen, o ney!
Vor Uld vil Hyrderne ey spare,
Gid ikke Skindet med stod Fare,
Hvis Ulden snart nok voxer ey.

Hvad

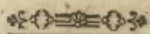

Hvad skeer? de gamle Hyrder deer,
Dg Faarene blev uden Herre,
De sagde: Vi i Frihed ere,
Dg ingen mere frygte tør;
Kort Flokken fik sin Frihed, men
Hver anden blev af Ulve ædet,
Dg Næsten, for at blive reddet,
Løb til en fremmed Hyrde hen.

Den Hyrde meget daarlig er,
Som vil sin Hiord aldeles rage,
Han vil paa engang meget tage,
Men mister derfor desto meer;
Ehi hvorfra faaer han siden Uld,
Naar Faarene bortdøe af Kuld?

Udt.

Unkærdig er den Saareflof,
Som af en gierig Hyrde plages,
Men endda mere den, som tages
Og rives af en Ulveskof;
Man onsker tit at bytte Kaar,
Men for et Ont, et Verre faaer.

